

Köpeğin Adı Badi-41

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.
Salı, 24 Ekim 2017 10:23 -

Kaydırakta üç erkek çocuk; biri kayıyor, biri yukarıda onun kaymasını bitirmesini bekliyor, diğeri de kaydırığın merdivenlerini tırmanıyor. Üçünün de bakışları benim üzerimde; birininki ötekilerden farklı, benden korkmuş gibi. Yanımdan geçerken kafasını çevirip bana bakmasından da belli. Benden kendisine bir tehlike gelmeyeceğini nasıl anlatsam! Gerek kalmadı, az ilerdeki masada oturan başı örtülü kadına bir şeyler söyledi; o da “Hoşt, hoşşt!” diyerek üzerime hücum etti. Birkaç metre geri çekildim, oradan gözlüyorum çocukları... Diğer ikisi bu korkakla alay edip gülmeye başladılar.

Bir çam ağacının altında üç tane plastik kabın içinde müşterilerden kalan yiyecek artıkları ve bir kaptaki su bulunuyor. İki küçük kuş su içiyor, ne olduklarına dikkat etmedim, serçe mi bülbül mü, sığırcık mı? Kuşlara iki adım ötede şişman, boz bir kedi yatıyor; başını çevirip de bakmıyor bile. Onun yanında gene şişman bir köpek yatıyor; o da ne bana ne de kediye saldırıyor. Anlaşılan burada hayvanlar arasında tam bir barış var. Bu barışın nedeni yiyecek bolluğu olabilir mi? Çünkü yiyecek çoksa mücadele, kavga neden olsun ki!

Burası bir kır lokantası, dışında altı, içerisinde de dört tahta masa ve etraflarında tahta iskemleler var. İçeride müşteri yok, dışarıda üç masa dolu. İki masada ikişer kişi, diğerinde dört kişi oturuyor. Lokantanın park yerinde dört otomobil var, biri işletme sahibinin olabilir.

Onların niyetlerini tam olarak bilemediğimden yani şişman köpek ve şişman kediyle kapışmak istemediğimden plastik kaplardaki yiyeceklere saldırmayıp, masalarda yemek yiyenlerin gözlerinin içine bakarak bekliyorum. Beni fark etmediler. Az önce kaydırakta gülen çocuklardan ikisi bir masaya gelip oturdular. Yanlarındaki kişilerin anne-babalar. Çocukların önüne iki tabak sürdüler; birinde gözleme diğeri köfte var. Yerken bir

yandan da bana bakıp gülümsüyor çocuklar. Biri gözlemeden koparıp attı önüme, diğeri onu taklit etti, bir köfte gönderdi bana. Köfteyi havada kaptım; hareketim çocukların hoşuna gitti. Ama anne ve babalarının yiyeceklerini atmamaları konusunda biraz sert uyarıları gelince, tabaklarındakileri yemeye yöneldiler.

Diğer iki masayı da dolaştım, elim -pardon ağızım- boş ayrıldım yanlarından. Şişkoların yanına yöneldim. Burası yiyecek dolu. Yemeye başladım, köpekten de kediden de bir tepki yok. Onlardan boşuna çekinmişim. Doyunca suyumu da içtim.

Bir ağaç gölgesine uzanıp yattım, uyuyacağım. Aklıma Cafer Aga ve sütkardeşim Aslancık geldi. Onları çok özledim. Arayıp bulmayı denemeliyim. Bulacağıma dair en ufak bir umut yok. Onları bulmak bir yana, hayvan barınağı görevlilerinin beni attığı o yeri bile bulamazdım. Vicdansız adamlar, bizi göz göre göre ölüme terk etmişlerdi. Atılan köpeklerden acaba kaç kışı geçirip sağ kaldı? Geride bıraktığım üç arkadaşım ne oldu? Annemi de özledim, acımadan öldürdüler annemi! Sevgilim Köpüş'ü de... Sık sık rüyalarım giren Köpüş, her gün aklımda olan Köpüş...Bu sorular ve özlem duyguları arasında uyumuş kalmışım.

Kır lokantasında birkaç gün kaldım. Mekan sahipleri iyi insanlardı, hayvanları seviyorlardı. Müşterilerin de bazıları bize karşı oldukça iyi ve cömert davranıyorlardı. Kötü davranan, küfreden, vuran, vurmaya çalışan, taş atan da vardı tabii... Ne dersin; insan işte!

Burada rahatım yerinde olmasına rağmen gitmek için içimde dayanılmaz bir istek vardı. Rahat mı battı ne? Maceracı, serseri ruhlu bir köpek miyim ben? Ne olduğumu ben nasıl bileceğim? Psikolog filan da değilim. Sahi, acaba köpek psikologu var mı? Varsa ona bir görüneyim. Yoksa da olmalı. Ruhsal sorunlar sadece insanlara özgü değil ki, biz de hissediyoruz, biz de düşünüyoruz, biz de seviyoruz, biz de nefret ediyoruz; bizim de iyimiz kötümüz var, uysalımız var hırçınımız var, masumumuz var katilimiz var...

Bu yol üzerinde çok sayıda lokanta ve iki tane de petrol istasyonu gördüm, diğer yollara göre daha bakımlı ve araç trafiği çok fazla. O nedenle dikkatli yürümeliyim. Böyle diyorum da dediğimi uygulamıyorum. Yol genellikle düz, çok az viraj var. Düz olan yerden değil de virajın olduğu yerden karşıya geçmeye çalışırken başıma bir kaza geldi. Oysa karşıya geçmeyi istemem için bir sebep de yoktu!

Sağıma soluma bakmadan kendimi yola atıyorum. Bir fren sesi duyuyorum, havada uçuyorum, uçarken bir arabanın ön camını ve burnunu görüyorum... Kaporta rengini bile hatırlıyorum: Mavi. Sonrası? Sonrası yok. Başka bir şey hatırlamıyorum. Gözlerimi büyükçe bir kafesin içinde açtığımda her tarafımın sarılı olduğunu fark ediyorum. Neredeyim, neden buradayım, diye sorsam da ilk başta cevap veremiyorum. Olanları saatler sonra hatırlıyorum:

Ben karşıya geçerken, tam yolun ortasında iken aniden hızla gelen bir otomobilin sürücüsü beni görünce frene bastıysa da çarpmanın önüne geçememiş. Arabayı kullanan kişi Kenan Babaymış. Kenan Baba, emekli bir mühendis, tek başına yaşıyormuş. O gün havanın güzel olmasını fırsat bilip şehirden uzak, kırsal yerlerde dolaşmak istemiş.

Başka biri olsa belki de beni orada yaralı bir şekilde bırakır giderdi. Kenan Baba bırakmamış, vicdanlı bir insan. Çarpmadan sonra arabayı başka bir kazaya yol açmamak için güvenli bir yerde durdurup dörtlülerini yakmış, beni arabanın içine koyup şehirdeki bir veteriner kliniğine getirmiş.

Kliniğe geleli kaç gün oldu, bilmiyorum. Etrafı algılamaya başladığımda önce veterineri gördüm. Genç bir adam, çok da iyi bir insan. Benimle konuşarak diyalog kuruyor, başımı okşuyor, iyi bakılmam için bakıcı kadına talimatlar veriyor. Bakıcı kadın tam bir suratsız, bana kötü davranmıyor ama hareketleri çok sert; özen göstermeden yapıyor işini.

Klinikte kaldığım günler boyunca her gün veteriner iğne yaptı, ilaç verdi, yemek yeyip yemediğimi, su içip içmediğimi kontrol etti. Bir gün sargılarım söküldü, kafes içerisinde ayağa kalkıp biraz dolaştım, ertesi gün veteriner beni bahçeye çıkardı. Küçük bir bahçeydi. Olsun, gene de kafesten iyidir. Birkaç saat tek başıma orada bıraktı, sonra içeri aldı.

Böylece iyileştiğimi anlamıştım. Pekiyi bundan sonrası ne olacaktı? Ne olacağı belli, beni sokağa salacaklar ve gene sağda solda sürterek yaşama devam etmeye çalışacaktım. Veteriner o sabah, hem başımı hem de sırtımı okşayıp:

Köpeğin Adı Badi-41

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 24 Ekim 2017 10:23 -

-Seni birkaç saate kadar taburcu edeceğiz, deyince sevinmedim aksine üzüldüm. Kibarca “Taburcu edeceğiz” diyor, yani sokağa atılıyorum, kovuluyorum. Nasıl üzülmem?

Öğlen oldun klinikteyim, birkaç saat daha geçti gene oradayım. Galiba beni unuttular diye düşünüyorum ve açık söylemek gerekirse seviniyorum.

Hava kararmak üzere iken veteriner yanında bir adamla geldi. Elindeki kağıtlara masa üzerinde bir şeyler yazmaya başladı. O adama da sorular soruyordu. Bir soru dikkatimi çekti:

-Kenan Bey, bu yaramazın adı ne, forma adını da yazalım, dedi.

O adamın adının Kenan olduğunu o zaman öğrendim, sonradan tanıdıklarının ona “Kenan Baba” diye hitap ettiklerini duyacaktım. Kenan Baba bu soru karşısında biraz şaşırды, bir süre düşündü ve aniden:

-Badi, evet köpeğin adı Badi, dedi.

Böylece kayıtlarda adım “Badi” oldu ve tabii “Kalo” da unutulup gitti...

Bundan sonraki hayatım Kenan Baba ile birlikte geçecekti....

(Devam edecek...)